

עליזה לימור צרור

יצאתי למפרץ והתחלתי לחפש את הסירה המתאימה, זו שתיקח אותי לדרך. בבית הקברות שבמעגן הן שכבו נטויות בחול, איבריהן מפוזרים סביב. בחלקן ניכרו עדיין שרידי עברן בגווני לבן-אדום-כחול. בבוטקה הרעוע הוא ישב על מיטתו וסביבו עולמו ארוז בשקיות ניילון. "קחי את הגדולה" הוא אמר "תוכלי עדיין להשתמש בה". מבטו החשדני סקר אותי כששאל "מה את בכלל עושה איתה?". "אני רוצה לפרק ולתלות אותה באוויר", עניתי מרוצה מעמימות תשובתי. "אבל היא עוד טובה..." מילותיו ריחפו מעל הניילונים שלו ועשן הסיגריה שהצית ערבב אותן. היא היתה הקטנה ביותר, שכובה על צידה מרוקנת מאיבריה הפנימיים. חמלתי אותה בבדידותה בקצה המעגן אל מול מרחבי האופק שהיו פעם 'שם' בשבילה ועל הבור השקוע שהפך ל'כאן' חסר תכלית. שנים שהיא שוכבת בעיזבונה, כגוף גווע שאני הסיכוי האחרון לגאולתו מקבורתו. חפרתי מתחתיה, רוקנתי את תוכנה, העמסתי אותה על גג המכונית ובדרכנו לביתי תכננתי את יעודה החדש. לא העזתי בעצמי וביקשתי מאסיסטנט לבתרה לחלקים. הוא פילט אותה כדג בסכין חדה, והשאיר את הראש, הזנב ומספר איברים נוספים. בעוד הדיסק חותך בגופה עשוי הפיברגלס ומפיץ חומרים רעילים ידעתי שלעולם היא כבר לא תשוב לקדמותה ולא תצא לדרך בכוחות עצמה אלא שליחה שלי. מאז ומעולם חששתי מפעולות סופניות, זזתי באי נוחות, שוב מספרת לעצמי שההרס יוצר משהו חדשה.

בתוך חלל מצוחצח ולבן מרצפה עד תקרה אני נותנת הוראות לתליין. "יותר ימינה... במישור אחד עם החלק השני... שקו פני המים יישאר כרעיון... שחלקי גופתה יהיו תלויים בין שמים לארץ. יותר למעלה שיראו את זווית השקיעה..." שוב אני מכוונת והוא כבר מאבד סבלנות, וכשאני מסבירה באריכות למה אסור שהיא תגיע לאיזה חוף ותיגע בקרקע, הוא נעתר לעוד קצת ניווט בחלל על אף פקפוק בקברניטה שמחלקת את ההוראות. בעבודה תלוית מקום אני תולה סירה כשבייני לבניה תלות הדדית אז תליתי אותה כך שסך חלקיה גדול ממנה. באופן מפתיע גווייתה המבותרת חוללה בחלל את שהתחולל בנפשי. שחור איבריה, שמתחת לקו המים הדמיוני, היה שחור כתהומותי והזפת שנוצקה לירכתיה נזלה בחוטים שהתפתלו וירדו כעוגן שמשך אותי מטה. האורגניות השחורה שזזה והשתנתה הכילה זעקת מוות לכל אורך דרכה מטה. דקיקות חוטי הזפת האקראיים שנערמו והרישום שיצרו על הקרקעית הלבנה הפתיעו אותי ואני כמו נמשכת לגעת ביופי של נצנוצם תמהה כיצד חומר רעיל והרסני יכול להיות כל כך פתייני. אני חייבת להכניס קצת חיים אמרתי לעצמי, קצת איזון בתוך המים התלויים. החיאתה התרחשה בלבן מעל אותה קו לא מסומן שבין נשימה לצלילה. ראשה הזדקף במעוף שזוויתו הזדקרה כלפי התקרה הגבוהה, גבוהה. החלקים הלבנים שטיפסו בזוויות חדות היתמרו בחבלים מעלה מושכים אל תקווה שהתנוססה מעל ראשי. בקובייה הלבנה הצל של הכל השפריץ עצמו באפורים על הרצפה ועל הקירות שביניהן שוטטתי ויצר הכפלות. גופי נע בחלל לצד חלקי גופה המרחפים בין העליונים לתחתונים והמתח הזה שיגע אותי. מה למעלה? ... מה למטה?.. מצאתי עצמי עומדת בצומת בין שקיעה במעמקי השחור למשיכה לאור חדש, לאהבה גדולה והבנתי שהבחירה בידי. מיכל שנועד להכיל נוסעים ולניידם מכאן לשם ובחזרה מכיל במותו נוסעים שהפגתם תסמן את גורלם. צפייתי שהיא תחולל את הגלגול שלה בחלל נענתה והיא נתנה סימני חיים גם אחרי הסוף. לאורך התצוגה נוסעים נכנסו לתוכה ויצאו ממנה, חלקם הפליגו ליעדם וחלקם גילו יעד חדש. עם סיום

התערוכה עליזה הגיעה ליעדה הסופי ועגנה כגופה מפורקת בחצר הסטודיו שלי. ספק אם האישה המתה שעל שמה היא קרויה היתה שבעת רצון ממצבה העגום ואני שמחתי שזו העת לשחרר את כולנו. סופה כתחילתה שמוטה ושקועה למחצה באדמה, חסרת הילה כפי שהייתה כשמצאתיה לראשונה אך בין ירכתיה לחרטומה זיכרון שלושתנו עוד אחוז בה.